

Recension

Oslo

Tid och rum förskjuts i hypnotiskt återberättande

Den dubbelaktuella norska koreografen Mette Edvardsen visar hur det med hjälp av text är möjligt att visualisera hela berättelser och rum. Det är i alla fall vad hon gör i "Oslo".

Mette Edvardsen i "Oslo". Foto: Antero Hein

Av Thomas Olsson

© 22 feb, 2019

Läs mer om Scenvåren 2019

Oslo

Genre: Performance

Var: MDT, Stockholm

Koreografi: medv: Mette Edvardsen

Sedan urpremiären på Black Box teater i Oslo våren 2017 har "Oslo" framförts ett tjugotal gånger runt om i världen innan verket når MDT på Skeppsholmen, vars publik kunnat följa Mette Edvardsens arbete. Bland annat har hela den språkligt experimenterande och konceptuella sviten "Black" (2011), "No titel" (2014) och "We to be" (2015) som också utgör en bakgrund till "Oslo" tidigare visats på MDT.

Recension

En recension är en kritikers bedömning av ett konstnärligt verk.

Scenografin till "Oslo" är precis som i trilogin minimal. Endast två mörka ljuslådor där rödskimrande led-bokstäver kommer att textas fram syns när Mette Edvardsen går in i scenrummet för att först berätta om ett tidigare scenframträdande i Nordnorge och hur en man i publiken bärande på ett litet barn lämnade rummet. Men det sinnrika är att när denna minnesbild återberättas etablerar hon samtidigt förutsättningarna för fortsättningen på föreställningen. Det finns ett rum, en publik är närvarande, en aktör men framförallt en text som inte bara ges kropp av Mette Edvardsen utan som genom små förskjutningar och upprepningar om hur en man, en kvinna eller en hund går in i ett tomt rum blir närmast hypnotiskt eller mantralikt desto längre den pågår.

Utan att avslöja för mycket kan det sägas att sångare från den Akademiska kören i Stockholm har en central roll

Samtidigt som Mette Edvardsens utforskande skulle ha kunnat bli distanserad metateater är det här så långt ifrån det man kan föreställa sig när hon med till synes enkla medel fyller det tomma rummet med "Oslo". Och även om "Oslo" kan läsas som ett anagram för solo är det mer än ett solo även om det bara är Mette Edvardsen som befinner sig på scenen. Utan att avslöja för mycket kan det sägas att sångare från den Akademiska kören i Stockholm har en central roll i den senare halvan av det timslånga verket.

Precis som scenkonsten har litteraturen en förmåga att förflytta sin publik till andra tids- och rumsligheter samtidigt som de är helt medvetna om att de befinner sig i ett här och ett nu. Vilket inte minst Mette Edvardsens utställning "Time has fallen asleep in the afternoon sunshine" på galleri Index visar där det vissa dagar är möjligt att låna en levande bok (pågår t o m 17/3). För i Mette Edvardsens omfattande projekt inspirerat av hur människor memorerade böcker i Ray Bradburys "Fahrenheit 451" är återberättandet av litteraturen helt central. På det sättet får jag i ett möte med en annan människa en för mig helt ny läsning av Torgny Lindgrens "Pölsan". Att det dessutom är på norska gör att hela berättelsens tid och rum liksom i "Oslo" förskjuts lite grann.